

Езеро

Средъ пушинякъ тревясалъ въ планината
Утихнало се езеро разлива. . .
И рекълъ би за него минувача:
То спи или смъртта въ недра си скрива.

То спи, ала лазурнитъ простори,
Презъ тиха нощъ луната и звездитъ,
Зората дѣвствена, бурливий облакъ
Оглеждатъ му се дивно въ глѣбинитъ.

Две скърби

Недей жали следъ бурята тревитъ
Въ поля безкрайни,
Недей жали разкъсанитъ рози
Благоухайни,

Що имъ живота като сънь отлита
Тѣй мимолѣтно:—
И безъ това тѣ въ ранно още лѣто
Мратъ неусетно.

Но погледни джбътъ гигански тамъ
На склонъ усоенъ,
Що срѣща и изпраща вѣковетъ
Все гордъ, спокоенъ —

Какъ мрачно той отъ върха си изглежда
Клоне сломени
И твърдитъ, откъснати му, листи
Далечъ отвени . . .